

Код ЄДРПОУ
Статус юридичної особи
Дата реєстрації юридичної особи
Розмір статутного капіталу
Уповноважені особи
Основний вид економічної діяльності
Місцезнаходження
Error loading short profile.

ПОВНЕ ДОСЬЄ

**YOU
CONTROL**

повне досьє на кожна
компанію України

0 800 309 077
youcontrol.com.ua

Супровідна інформація
Дата ухвалення рішення

13.08.2019

Дата реєстрації

20.08.2019

Номер справи

911/1579/19

Номер рішення

83724389

Форма судочинства

Господарське

Суддя

Кошик А.Ю.

Суд

Господарський суд Київської області

Позивач

[ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ "ВОЇНІВ-УЧАСНИКІВ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ СМТ. ЧАБАНИ ТА С. НОВОСІЛКИ" /](#)

43044596

Відповідач

[ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО "ДОСЛІДНЕ ГОСПОДАРСТВО "НОВОСІЛКИ" ІНСТИТУТУ САДІВНИЦТВА НАЦІОНАЛЬНОЇ
АКАДЕМІЇ АГРАРНИХ НАУК УКРАЇНИ" / 32342995](#)

КИЄВЛАСТЬ

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

вул. Симона Петлюри, 16/108, м. Київ, 01032, тел. (044) 235-95-51, e-mail:

inbox@ko.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"13" серпня 2019 р. м. Київ Справа № 911/1579/19

Розглянувши матеріали справи за позовом Громадської організації «Воїнів-учасників Антитерористичної операції смт. Чабани та с. Новосілки»

до Державного підприємства «Дослідне господарство «Новосілки» Інституту садівництва Національної академії аграрних наук України»

за участю третьої особи без самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача: Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області

про визнання недійсним та скасування державного акту

Суддя А.Ю. Кошик

При секретарі судового засідання: Фроль В.В.

За участю представників:

позивача: Глущенко З.В.

YouControl - повне досьє на кожна компанію України

відповідача: не з'явився
третьої особи: Присяжний В.П.

Обставини справи:

Господарським судом Київської області розглядається справа за позовом Громадської організації «Воїнів-учасників Антитерористичної операції смт. Чабани та с. Новосілки» (надалі - позивач) до Державного підприємства «Дослідне господарство «Новосілки» Інституту садівництва Національної академії аграрних наук України» (надалі - відповідач), за участю третьої особи без самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача: Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області (надалі - третя особа) про визнання недійсним та скасування Державного акту.

Ухвалою Господарського суду Київської області від 27.06.2019 року відкрито провадження у справі № 911/1579/19 за правилами загального позовного провадження, підготовче засідання призначено на 16.07.2019 року.

Ухвалою Господарського суду Київської області від 17.07.2019 року підготовче засідання перенесено на 25.07.2019 року.

До канцелярії Господарського суду Київської області 25.07.2019 року представником позивача подано клопотання б/н від 23.07.2019 року про долучення до матеріалів справи додаткових документів.

У підготовчому засіданні 25.07.2019 року представник позивача позовні вимоги підтримав.

Відповідач, належним чином повідомлений про дату, час і місце підготовчого засідання, у підготовче засідання 25.07.2019 року не з'явився, про причини неявки не повідомив.

Враховуючи, що судом під час підготовчого судового засідання 25.07.2019 року вирішено питання, зазначені в ч. 2 ст. 182 Господарського процесуального кодексу України та вчинено усі необхідні дії, передбачені ст. 177 Господарського процесуального кодексу України, з метою забезпечення правильного, своєчасного та безперешкодного розгляду справи по суті, суд за результатами підготовчого засідання постановив ухвалу про закриття підготовчого провадження та призначення справи до розгляду по суті на 13.08.2019 року.

В судовому засіданні 13.08.2019 року представник позивача позовні вимоги підтримав, представник відповідача в судовому засіданні повторно не з'явився, представник третьої особи в судовому засіданні позовні вимоги визнав.

Згідно з ч.ч. 1, 2 ст. 233 Господарського процесуального кодексу України суди ухвалюють рішення, постанови іменем України негайно після закінчення судового розгляду. Рішення та постанови приймаються, складаються і підписуються в нарадчій кімнаті складом суду, який розглянув справу.

Відповідно до ч. 1 ст. 240 Господарського процесуального кодексу України рішення суду проголошується у судовому засіданні, яким завершується розгляд справи, публічно, крім випадків, встановлених цим Кодексом. Суд може проголосити лише вступну та резолютивну частини рішення.

У зв'язку з чим, в судовому засіданні 13.08.2019 року судом закінчено розгляд справи та за результатами оцінки поданих сторонами доказів, у нарадчій кімнаті, прийнято рішення.

Розглянувши матеріали справи, дослідивши надані докази та оцінивши їх в сукупності, суд **ВСТАНОВИВ**:

Як вбачається з викладених у позові обставин, позивач звернувся до Господарського суду Київської області з позовом, в якому просить визнати недійсним та скасувати Державний акт на право постійного користування землею виданого відповідачу, визнати, що речове право на земельну ділянку (право постійного користування землею) у відповідача згідно Державного акту на право постійного користування землею не виникло, а також просить

припинити відповідачу право постійного користування земельною ділянкою згідно Державного акту на право постійного користування землею. У позові позивач зазначив, що він є Громадською організацією «Воїнів-учасників Антитерористичної операції смт. Чабани та с. Новосілки», до складу якої входять особи, що зареєстровані на території Чабанівської селищної ради та мають статус учасника АТО, які прагнуть реалізувати свої конституційні права на приватизацію земельної ділянки, потребують допомоги від держави, мають переважне право на отримання земельної ділянки, однак не можуть реалізувати свої права на приватизацію земельної ділянки через відсутність вільних земельних ділянок на території Чабанівської селищної ради.

Громадська організація «Воїнів-учасників антитерористичної операції смт. Чабани та с. Новосілки» (позивач) була створена з метою сприяння консолідації, координації та об'єднання зусиль воїнів-учасників АТО, членів сімей загиблих, військовополонених і тих, хто пропав безвісти під час проведення АТО, а також з метою ефективного використання наявних можливостей у забезпеченні захисту їх політичних, економічних, соціальних прав. Основними напрямками діяльності позивача згідно зі Статутом, зокрема, є представництво та захист законних інтересів учасників бойових дій, учасників АТО, волонтерів АТО, членів сімей загиблих, військовополонених і тих, хто пропав безвісти під час проведення АТО, в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, підприємства, установах та організаціях. До господарського суду Київської області позивач звернувся за захистом прав осіб, які мають статус воїнів-учасників антитерористичної операції (АТО), та які позбавлені можливості реалізувати свої законні права та інтереси щодо отримання ними у власність земельних ділянок, у зв'язку з відмовою Чабанівської селищної ради у наданні земельних ділянок по різних причинах, у тому числі, ніби-то відсутністю на території селищної ради вільних земельних ділянок.

В обґрунтування позовних вимог позивач зазначає, що відповідно до положень п. 14 ч. 1 ст. 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», учасники бойових дій, до яких прирівняні й особи, які мають статус учасника АТО, мають першочергове право на відведення земельних ділянок для індивідуального житлового будівництва, садівництва і городництва.

Позивач, діючи в інтересах осіб - учасників АТО, звернувся до Чабанівської селищної ради із запитом про надання інформації щодо земельних ділянок, розташованих на території с. Новосілки та передбачених діючим генеральним планом під індивідуальну садибну забудову.

Чабанівська селищна рада у своїй відповіді за № 02-20/888 від 07.06.2019 року повідомила позивача про те, що запитовані земельні ділянки входять до складу земель, що відповідно до Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, обліковуються за відповідачем на праві постійного користування для ведення сільськогосподарського виробництва. В підтвердження викладеної у відповіді інформації Чабанівська сільська рада надала позивачу копію Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1.

Позивач зазначає, що з Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 виданого 30.12.2003 року, вбачається передача відповідачу у постійне користування 177,07 гектарів землі в межах згідно з планом землекористування для ведення сільськогосподарського виробництва відповідно до розпорядження Києво-Святошинської РДА від 26 грудня 2003 року № 565; Державний акт складено у двох примірниках, з яких перший видано землекористувачу, другий зберігається у райвідділі земельних ресурсів; акт зареєстровано в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 583. Також, в спірному Державному акті міститься підпис Голови К.-Святошинської

райдержадміністрації ОСОБА_1 та Інженера-землевпорядника ОСОБА_2 Чабанівською селищною радою позивачу також надано викопіювання з Генерального плану с. Новосілки Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, де відмічено територію, яка фактично не використовується, відповідна територія вільна від будь-яких об'єктів і згідно Генерального плану с. Новосілки може бути виділена як територія житлової садибної забудови.

Наведена територія житлової садибної забудови згідно викопіювання з Генерального плану с. Новосілки Чабанівської селищної ради входить до земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, ніким фактично не використовується, однак згідно Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 від 30.12.2003 року обліковується на праві постійного користування за відповідачем.

Позивачем надано до суду заяви воїнів-учасників АТО про надання дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельних ділянок у власність, листи Чабанівської селищної ради про відмову вказаним громадянам у задоволенні їх клопотань, у зв'язку з тим, що в розпорядженні селищної ради відсутні вільні земельні ділянки, а ділянки, які фактично входять до земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області і можуть бути передані для забезпечення воїнів-учасників АТО передбаченими для них законом земельними ділянками, обліковуються згідно з Державним актом на право постійного користування за відповідачем, однак фактично ним не використовуються протягом тривалого часу.

Також, на підтвердження порушень законних прав та інтересів воїнів-учасників АТО в реалізації їх права на отримання у власність земельних ділянок, як особам, які мають переважне право на безоплатну приватизацію земельних ділянок, позивачем надано до суду копії рішень Чабанівської селищної ради про відмову та копії матеріалів розгляду адміністративними судами адміністративних позовів вказаних воїнів-учасників.

Позивач вважає, що на підставі вказаного Державного акту у відповідача ніколи не виникало право постійного користування землями Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, а вказаний Державний акт є недійсним та має бути скасований.

В обґрунтування позовних вимог позивач зазначає, що Державний акт на право постійного користування землею не відповідає вимогам законодавства України, що діяло станом на дату його видачі, оскільки складений без правових підстав для його заповнення та складання, не проведена його державна реєстрація, в Державному акті містяться виправлення, форма Державного акту не відповідає вимогам щодо форми згідно постанови Кабінету Міністрів України від 02.04.2002р. № 449 «Про затвердження форм державного акта на право власності на земельну ділянку та державного акта на право постійного користування земельною ділянкою», порушено вимоги ст. 19 Конституції України, ст.ст. 116, 123, 125, 126 Земельного кодексу України, пп. 1.12, 1.13, 2.9, 2.14 Інструкції про порядок складання, видачі, реєстрації і зберігання державних актів на право приватної власності на землю, право колективної власності на землю, право власності на землю і право постійного користування землею, договорів на право тимчасового користування землею (в тому числі на умовах оренди) та договорів оренди землі, затвердженої наказом Державного комітету України по земельних ресурсах від 04.05.99р. № 43, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 04.06.99р. за № 354/3647, пп. 1.2., 4.1., 4.2., 4.5., 4.10., 8.1., 8.2. Тимчасового порядку ведення державного реєстру земель, затвердженого наказом Державного комітету України по земельних ресурсах від 02.07.2003р. № 174, який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 25.07.2003р. за № 641/7962, вимоги постанови КМУ від 02.04.2002р. № 449.

Позивачем на підтвердження своїх доводів та обґрунтувань надано лист

Головного управління Держгеокадастру у Київській області від 02.08.2018 року № 29-10-0.331-12133/2-18, відповідно до якого Головним управлінням зазначено, що другий примірник Державного акту на право постійного користування землею, виданого ДГ «Новосілки» Інституту садівництва УААН, документація із землеустрою, яка стала підставою для його видачі, а також книги записів реєстрації державних актів на право власності на землю та на право постійного користування землею, договорів оренди землі, де може міститися інформація про його видачу, в архіві Управління не виявлено. Також, позивач вказує на те, що відповідачем не здійснювалася та не здійснюється плата за користування землею, відповідачем відповідні обставини не спростовано, доказів тия пояснень щодо фактичного використання спірних земель на території Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, не надано.

З огляду на викладене, позивач стверджує про відсутність підстав вважати спірні землі на території Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області такими, що перебувають в користуванні відповідача, відповідно вони безпідставно обліковуються на праві постійного користування відповідача за спірним Державним актом, що має бути вирішено в судовому порядку.

Третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, Чабанівська селищна рада, надала до суду пояснення, згідно з якими позов підтримує повністю. У своїх пояснення Чабанівська селищна рада підтвердила той факт, що значна кількість осіб, які мають статус учасників АТО звертаються із клопотаннями про надання земельних ділянок на території Чабанівської селищної ради, додаючи графічні матеріали вільних земельних ділянок, які насправді обліковуються на праві постійного користування за відповідачем на підставі спірного Державного акту.

У зв'язку з чим, Чабанівська селищна рада пояснила, що позбавлена можливості розпорядження земельними ділянками, які визначені у графічних матеріалах заявників, і всупереч п.14 ст. 12 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» де передбачено першочергове право військовослужбовцям на одержання земельної ділянки для будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд в населених пунктах, обраних ними для проживання, з урахуванням встановленого порядку, змушена відмовляти у задоволені клопотань.

Вивчивши усі обставини справи, докази, якими учасники справи обґрунтовують свої доводи, надаючи їм оцінку, судом встановлено наступне. Відповідно до ст. 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Частинами 1 та 2 ст. 116 Земельного кодексу України (в редакції станом на грудень 2003 року), громадяни та юридичні особи набувають права власності та права користування земельними ділянками із земель державної або комунальної власності за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування в межах їх повноважень, визначених цим Кодексом. Набуття права на землю громадянами та юридичними особами здійснюється шляхом передачі земельних ділянок у власність або надання їх у користування.

Відповідно до норм ст. 123 Земельного кодексу України (в редакції станом на грудень 2003 року), надання земельних ділянок юридичним особам у постійне користування здійснюється на підставі рішень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування за проектами відведення цих ділянок.

Умови і строки розроблення проектів відведення земельних ділянок визначаються договором, укладеним замовником з виконавцем цих робіт.

Юридична особа, зацікавлена в одержанні земельної ділянки у постійне користування із земель державної або комунальної власності, звертається з

відповідним клопотанням до районної, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій або сільської, селищної, міської ради.

До клопотання про відведення земельної ділянки додаються документи, що обґрунтовують її розмір, призначення та місце розташування.

Відповідна районна державна адміністрація або сільська, селищна, міська рада розглядає клопотання у місячний строк і дає згоду на розроблення проекту відведення земельної ділянки.

Проект відведення земельної ділянки погоджується із землекористувачем, органом по земельних ресурсах, природоохоронним і санітарно-епідеміологічним органами, органами архітектури та охорони культурної спадщини і після одержання висновку державної землепорядної експертизи по об'єктах, які їй підлягають, подається до відповідної державної адміністрації або сільської, селищної, міської ради, які розглядають його у місячний строк і, в межах своїх повноважень, визначених цим Кодексом, приймають рішення про надання земельної ділянки.

Відповідно до ч. 1 ст. 125 Земельного кодексу України (в редакції, що діяла станом на грудень 2003 року), право власності та право постійного користування на земельну ділянку виникає після одержання її власником або користувачем документа, що посвідчує право власності чи право постійного користування земельною ділянкою, та його державної реєстрації.

Відповідно до п. 1.12. наказу Державного комітету України по земельних ресурсах від 04.05.99р. № 43 «Про затвердження Інструкції про порядок складання, видачі, реєстрації і зберігання державних актів на право приватної власності на землю, право колективної власності на землю, право власності на землю і право постійного користування землею, договорів на право тимчасового користування землею (в тому числі на умовах оренди) та договорів оренди землі», який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 04.06.99р. за № 354/3647 (далі по тексту - Інструкція Держкомзему № 43), складання державного акта на право приватної власності на землю, право власності на землю або право постійного користування землею при передачі або наданні земельних ділянок громадянам, підприємствам, установам, організаціям та товариствам громадян всіх видів проводиться після перенесення в натуру (на місцевість) меж земельної ділянки та закріплення їх довгостроковими межовими знаками встановленого зразка за затвердженням в установленому порядку проектом відведення цієї ділянки.

Згідно з п. 1.13 Інструкції Держкомзему № 43, складання державного акта на право приватної власності на землю, на право власності на землю та на право постійного користування землею при передачі земельної ділянки, що була раніше надана громадянам, підприємствам, установам, організаціям і товариствам громадян всіх видів, у постійне користування або при переоформленні правоустановних документів на ці земельні ділянки, проводиться після відновлення меж земельної ділянки в натурі (на місцевості) та закріплення їх довгостроковими межовими знаками встановленого зразка за затвердженою відповідною технічною документацією.

Відповідно до п. 2.9. Інструкції Держкомзему № 43 заповнення державних актів на право власності на землю та на право постійного користування землею покладається на Центр державного земельного кадастру при Держкомземі України, регіональні, районні та міські центри державного земельного кадастру та їх структурні підрозділи і інші землепорядні підприємства та організації. Усі записи мають бути зроблені державною мовою, чітко і розбірливо, виправлення не допускаються. Заповнення вказаних документів здійснюється з використанням комп'ютерної техніки.

Згідно з п. 2.14. Інструкції Держкомзему № 43, державний акт на право приватної власності на землю, на право колективної власності на землю, на право власності на землю або на право постійного користування землею складається у двох примірниках, підписується сільським, селищним, міським головою або головою відповідної державної адміністрації і скріплюється

відповідною гербовою печаткою. Сторінку державного акта з зображенням плану земельної ділянки підписує начальник районного (міського) відділу (управління) земельних ресурсів Держкомзему України.

Наказом Державного комітету України по земельних ресурсах від 02.07.2003р. № 174 було затверджено Тимчасовий порядок ведення державного реєстру земель, який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 25.07.2003р. за № 641/7962 (далі по тексту - Тимчасовий порядок № 174), що діяв станом на дату реєстрації та видачі спірного державного акту 30.12.2003 р.

Згідно положень п. 1.2. Тимчасового порядку № 174, повноваження щодо доступу та внесення відомостей до бази даних АС ДЗК, ведення Поземельної книги, здійснення видачі та реєстрації державних актів на право власності на земельну ділянку та на право постійного користування земельною ділянкою, договорів оренди (суборенди) землі, а також ведення Книги записів реєстрації державних актів на право власності на землю та на право постійного користування землею, договорів оренди землі, покладено на структурні підрозділи Центру ДЗК, як реєстраторів державного реєстру земель.

Відповідно до п. 4.1. та п. 4.2. Тимчасового порядку № 174, зміст книги реєстрації та порядок її ведення є єдиними на всій території України.

Державна реєстрація державного акта на право власності на земельну ділянку, державного акта на право постійного користування земельною ділянкою, договору оренди землі здійснюється шляхом внесення записів реєстрації до книги реєстрації.

Пунктом 4.5. Тимчасового порядку №174 визначено, що державну реєстрацію державного акта на право власності на земельну ділянку, державного акта на право постійного користування земельною ділянкою, договору оренди землі у книзі реєстрації здійснює оператор (реєстратор), у межах повноважень якого є земельна ділянка. Тобто, відповідний структурний підрозділ Центру ДЗК.

Згідно з п. 4.10. Тимчасового порядку №174 визначено, що Книга реєстрації є документом довічного зберігання.

Згідно з п.8.1. Тимчасового порядку №174 визначено, що державному акту на право власності на земельну ділянку, державному акту на право постійного користування земельною ділянкою, договору оренди землі в момент здійснення його державної реєстрації присвоюється реєстраційний номер.

Пунктом 8.2.Тимчасового порядку №174 визначено, що реєстраційний номер має свою структуру, а саме, реєстраційний номер складається: з двохрозрядного числа, яке відповідає номеру розділу книги реєстрації; двохрозрядного числа, що відповідає двом останнім цифрам року; трирозрядного числа, яке є кодом оператора (реєстратора), що здійснює державну реєстрацію державного акта на право власності на земельну ділянку, державного акта на право постійного користування земельною ділянкою, договору оренди землі; п'ятирозрядного числа, що починається з одиниці з початку нового року та збільшується на одиницю при внесенні відомостей про новий державний акт на право власності на земельну ділянку, державний акт на право постійного користування земельною ділянкою, договір оренди землі.

Згідно з ч. 1 ст. 126 Земельного кодексу України (в редакції станом на грудень 2003 року), право власності на земельну ділянку і право постійного користування земельною ділянкою посвідчується державними актами.

Форми державних актів затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Форма Державного акту на право постійного користування земельною ділянкою затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 02.04.2002р. № 449 «Про затвердження форм державного акта на право власності на земельну ділянку та державного акта на право постійного користування земельною ділянкою», яка була чинною станом на 30 грудня 2003 року (дата реєстрації та видачі спірного Державного акту).

Перевіливши надані суду в сукупності докази та дослідивши спірний Державний акт на право постійного користування землею на відповідність його вимогам законодавства, норми яких діяли станом на дату реєстрації та видачі Державного акту (грудень 2003 року), судом встановлено, що другий примірник бланку Державного акту на право постійного користування землею виданого відповідачу, документація із землеустрою, яка стала підставою для його видачі (проект відведення земельної ділянки у постійне користування відповідачу, технічна документація зі складання державного акту на право постійного користування землею), а також книга записів реєстрації державних актів на право власності на землю та на право постійного користування землею, договорів оренди - відсутні.

Державний акт містить виправлення, що не відповідає вимогам законодавства. В Державному акті відсутні відомості та записи про посаду начальника районного (міського) відділу (управління) земельних ресурсів Держкомзему України.

Державний акт на право постійного користування землею, в порушення вимог законодавства України, не реєструвався в Книзі записів реєстрації державних актів на право власності на землю та на право постійного користування землею, договорів оренди землі.

В Державному акті відсутній реєстраційний номер, структура якого визначена п. 8.2. Тимчасового порядку № 174, який обов'язково присвоювався органами центру ДЗК при реєстрації державних актів.

Форма Державного акта на право постійного користування землею не відповідає формі державного акта на право постійного користування земельною ділянкою, що затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 02.04.2002р. № 449.

Таким чином, виходячи з вищенаведених підстав, суд дійшов висновку, що Державний акт на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 від 30.12.2003 року не відповідає вимогам законодавства і не засвідчує виникнення у відповідача права постійного користування землею Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області. Водночас, вирішуючи спір, суд звертає увагу на те, що до Чабанівської селищної ради неодноразово звертаються фізичні особи, які мають статус учасника АТО, із заявами та клопотаннями про надання їм у власність земельних ділянок як учасникам АТО, до яких додають графічні матеріали про бажане місце розташування земельних ділянок. Відповідні копії заяв містяться в матеріалах справи.

Також судом встановлено, що ці ж фізичні особи, є членами Громадської організації «Воїнів-учасників Антитерористичної операції смт. Чабани та с. Новосілки» (позивача), яка створена для захисту їх законних прав та інтересів, про що свідчать копії документів у матеріалах справи.

Чабанівська селищна рада у свої листах зазначає, що запитувані фізичними особами земельні ділянки входять до складу земель, які відповідно до розпорядження Києво-Святошинської РДА від 26.12.2003 року № 565 були надані відповідачу для ведення сільськогосподарського виробництва, що підтверджується Державним актом на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 від 30.12.2003 року.

Однак, зважаючи на встановлені в ході розгляду спору недоліки спірного Державного акту, відсутність документації із землеустрою, яка стала підставою для його видачі (проекту відведення земельної ділянки у постійне користування відповідачу, технічної документації зі складання державного акту на право постійного користування землею), не встановлення меж за Державним актом та відсутність його належної реєстрації, відповідний Державний акт не посвідчує обсяги землекористування відповідача, виділені відповідно до розпорядження Києво-Святошинської РДА від 26.12.2003 року № 565, і не засвідчує факту набуття відповідачем права постійного користування на землі в межах Чабанівської селищної ради Києво-

Святошинського району Київської області.

Відповідно до ч.2 ст.19 Конституції України органи державної влади та місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Положеннями ст.ст. 116, 118, 121, 122 Земельного кодексу України визнаються повноваження відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування щодо передачі земельних ділянок у власність або у користування, порядок безоплатної приватизації земельних ділянок громадянами та норми безоплатної передачі земельних ділянок громадянам. Відповідно до положень ст. 116 Земельного кодексу України громадяни та юридичні особи набувають права власності та права користування земельними ділянками із земель державної або комунальної власності за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування в межах їх повноважень, визначених цим Кодексом або за результатами аукціону. Набуття права на землю громадянами та юридичними особами здійснюється шляхом передачі земельних ділянок у власність або надання їх у користування. Безоплатна передача земельних ділянок у власність громадян провадиться у разі: а) приватизації земельних ділянок, які перебувають у користуванні громадян; б) одержання земельних ділянок внаслідок приватизації державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій; в) одержання земельних ділянок із земель державної і комунальної власності в межах норм безоплатної приватизації, визначених цим Кодексом.

Передача земельних ділянок безоплатно у власність громадян у межах норм, визначених цим Кодексом, провадиться один раз по кожному виду використання.

Земельні ділянки, які перебувають у власності чи користуванні громадян або юридичних осіб, передаються у власність чи користування за рішенням органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування лише після припинення права власності чи користування ними в порядку, визначеному законом.

Відповідно до положень ст. 118 Земельного кодексу України громадяни, зацікавлені в одержанні безоплатно у власність земельної ділянки із земель державної або комунальної власності для ведення фермерського господарства, ведення особистого селянського господарства, ведення садівництва, будівництва та обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд (присадибної ділянки), індивідуального дачного будівництва, будівництва індивідуальних гаражів у межах норм безоплатної приватизації, подають клопотання до відповідного органу виконавчої влади або органу місцевого самоврядування, який передає земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність відповідно до повноважень, визначених статтею 122 цього Кодексу. У клопотанні зазначаються цільове призначення земельної ділянки та її орієнтовні розміри. До клопотання додаються графічні матеріали, на яких зазначено бажане місце розташування земельної ділянки, погодження землекористувача (у разі вилучення земельної ділянки, що перебуває у користуванні інших осіб) та документи, що підтверджують досвід роботи у сільському господарстві або наявність освіти, здобутої в аграрному навчальному закладі (у разі надання земельної ділянки для ведення фермерського господарства). У разі якщо земельна ділянка державної власності розташована за межами населених пунктів і не входить до складу певного району, заява подається до Ради міністрів Автономної Республіки Крим, Верховній Раді Автономної Республіки Крим, Раді міністрів Автономної Республіки Крим, органам виконавчої влади або органам місцевого самоврядування, які передають земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність відповідно до повноважень, визначених статтею 122

цього Кодексу, забороняється вимагати додаткові матеріали та документи, не передбачені цією статтею.

Відповідний орган виконавчої влади або орган місцевого самоврядування, який передає земельні ділянки державної чи комунальної власності у власність відповідно до повноважень, визначених статтею 122 цього Кодексу, розглядає клопотання у місячний строк і дає дозвіл на розроблення проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки або надає мотивовану відмову у його наданні. Підставою відмови у наданні такого дозволу може бути лише невідповідність місця розташування об'єкта вимогам законів, прийнятих відповідно до них нормативно-правових актів, генеральних планів населених пунктів та іншої містобудівної документації, схем землеустрою і техніко-економічних обґрунтувань використання та охорони земель адміністративно-територіальних одиниць, проектів землеустрою щодо впорядкування територій населених пунктів, затверджених у встановленому законом порядку.

Згідно положень ст. 121 Земельного кодексу України громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності в таких розмірах:

- а) для ведення фермерського господарства - в розмірі земельної частки (паю), визначеної для членів сільськогосподарських підприємств, розташованих на території сільської, селищної, міської ради, де знаходиться фермерське господарство. Якщо на території сільської, селищної, міської ради розташовано декілька сільськогосподарських підприємств, розмір земельної частки (паю) визначається як середній по цих підприємствах. У разі відсутності сільськогосподарських підприємств на території відповідної ради розмір земельної частки (паю) визначається як середній по району;
- б) для ведення особистого селянського господарства - не більше 2,0 гектара;
- в) для ведення садівництва - не більше 0,12 гектара;
- г) для будівництва і обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка) у селах - не більше 0,25 гектара, в селищах - не більше 0,15 гектара, в містах - не більше 0,10 гектара;
- г) для індивідуального дачного будівництва - не більше 0,10 гектара;
- д) для будівництва індивідуальних гаражів - не більше 0,01 гектара.

Таким чином, виходячи зі змісту ст.ст. 116, 118, 121, 122 Земельного кодексу України, реалізація свого права на безоплатну приватизацію земельної ділянки учасником АТО, як і будь-яким громадянином України, здійснюється в порядку, визначеному Земельним кодексом України.

Водночас, Законом України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» передбачено систему пільг для учасників бойових дій та осіб, прирівняних до них.

Так, відповідно до положень п. 14 ч. 1 ст. 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» учасники бойових дій, до яких прирівняні й особи, які мають статус учасника АТО, мають першочергове право на відведення земельних ділянок для індивідуального житлового будівництва, садівництва і городництва.

Нормами статті 13 Конституції України визначено, що земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених цією Конституцією. Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальну спрямованість економіки.

Статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод встановлено, що кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання

здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб.

Відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Європейського суду з прав людини як джерело права.

Слід зазначити, що «трискладовий тест» для визначення виправданості втручання за статтею 8 Конвенції є засобом для перевірки наявності необхідних умов для обмеження прав, гарантованих Конвенцією і передбачає наявність всіх елементів, що вказує на те, що будь-яке обмеження права має пройти перевірку на відповідність сукупності трьох умов: 1) втручання здійснене «згідно із законом»; 2) воно відповідає законній (легітимній) меті; 3) воно «необхідне в демократичному суспільстві».

Отже, обмеження, що не відповідає таким умовам, порушує право особи.

Так, у рішенні у справі «Кривіцька та Кривіцький проти України» (Kryvitska and Kryvitskyi v. Ukraine) від 2.12.2010 р., заява № 30856/03, ЄСПЛ зазначив: 42.

Втручання держави є порушенням ст. 8 Конвенції, якщо воно не переслідує законну мету, одну чи кілька, що перелічені у п. 2 ст. 8, не здійснюється «згідно із законом» та не може розглядатись як «необхідне в демократичному суспільстві».

Така концепція міститься і в інших рішеннях ЄСПЛ, наприклад у рішеннях у справах «Савіні проти України» (Saviny v. Ukraine) від 18.12.2008 р., заява № 39948/06, п. 47; «Веренцов проти України» (Vyrentsov v. Ukraine) від 11.04.2013 р., заява № 20372/11, п. 51; «Сергій Волосюк проти України» (Sergey Volosyuk v. Ukraine) від 12.03.2009 р., заява №1291/03, п. 81, та інших рішеннях ЄСПЛ). Тобто її можна вважати усталеною практикою ЄСПЛ.

Одним із основних принципів, на необхідності дотримання якого наголошує Європейський суд з прав людини, є принцип верховенства права, до фундаментальних аспектів якого відноситься принцип юридичної визначеності.

Рішенням Європейського суду з прав людини від 14 жовтня 2010 року у справі «Щокін проти України» визначено концепцію якості закону, зокрема з вимогою, щоб він був доступним для заінтересованих осіб, чітким та передбачуваним у своєму застосуванні. Відсутність у національному законодавстві необхідної чіткості й точності порушує вимогу «якості закону».

В разі коли національне законодавство припустило неоднозначне або множинне тлумачення прав та обов'язків осіб, національні органи зобов'язані застосувати найбільш сприятливий для осіб підхід.

Тобто вирішення колізій у законодавстві завжди тлумачиться на користь особи.

Європейський суд у справі *Clawson Ltd. v. Papierwerke AG*, (1975) AC 591 at 638 вказав, що сприйняття верховенства права як конституційного принципу вимагає того, аби будь-який громадянин, перед тим, як вдатися до певних дій, мав змогу знати заздалегідь, які правові наслідки настануть.

Сутність принципу правової визначеності Європейський суд визначив як забезпечення передбачуваності ситуації та правовідносин у сферах, що регулюються, цей принцип не дозволяє державі посилатись на відсутність певного правового акта, який визначає механізм реалізації прав і свобод громадян, закріплених у конституційних та інших актах.

Як зазначив Європейський суд у справі *van Duyn v. Home Office*, принцип правової визначеності означає, що зацікавлені особи повинні мати змогу покладатись на зобов'язання, взяті державою, навіть якщо такі зобов'язання містяться в законодавчому акті, якій загалом не має автоматичної прямої дії.

Така дія названого принципу пов'язана із іншим принципом -

відповідальності держави, який полягає в тому, що держава не може

посилатись на власне порушення зобов'язань для запобігання відповідальності.

У справі «Рисовський проти України» (п.70-71) Європейський Суд зазначив про особливу важливість принципу «належного урядування», який передбачає, що у разі, коли йдеться про питання загального інтересу, зокрема, якщо справа впливає на такі основоположні права людини, як майнові права, державні органи повинні діяти вчасно та в належний і якомога послідовніший спосіб (див. рішення у справах «Беєлер проти Італії» [ВП], заява N 33202/96, п. 120, ECHR 2000-I, «Онер'їлдіз проти Туреччини» [ВП], заява N 48939/99, п. 128, ECHR 2004-XII, «Megadat.com S.r.l. проти Молдови», заява N 21151/04, п. 72, від 8 квітня 2008 року, і «Москаль проти Польщі», заява N 10373/05, п. 51, від 15 вересня 2009 року).

Зокрема, на державні органи покладено обов'язок запровадити внутрішні процедури, які посилять прозорість і ясність їхніх дій, мінімізують ризик помилок (див., наприклад, рішення у справах «Лелас проти Хорватії», заява N 55555/08, п. 74, від 20 травня 2010 року, і «Тошкуце та інші проти Румунії», заява N 36900/03, п. 37, від 25 листопада 2008 року) і сприятимуть юридичній визначеності у цивільних правовідносинах, які зачіпають майнові інтереси (див. зазначені вище рішення у справах «Онер'їлдіз проти Туреччини», п. 128, та «Беєлер проти Італії», п. 119).

Принцип «належного урядування», як правило, не повинен перешкоджати державним органам виправляти випадкові помилки, навіть ті, причиною яких є їхня власна недбалість (справа «Москаль проти Польщі», п. 73). Будь-яка інша позиція була б рівнозначною, *inter alia*, санкціонуванню неналежного розподілу обмежених державних ресурсів, що саме по собі суперечило б загальним інтересам (див. там само). З іншого боку, потреба виправити минулу «помилку» не повинна непропорційним чином втручатися в нове право, набуте особою, яка покладалася на легітимність добросовісних дій державного органу (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки», заява N 36548/97, п. 58, ECHR 2002-VIII).

Іншими словами, державні органи, які не впроваджують або не дотримуються своїх власних процедур, не повинні мати можливість отримувати вигоду від своїх протиправних дій або уникати виконання своїх обов'язків (див. зазначене вище рішення у справі «Лелас проти Хорватії», п. 74).

Ризик будь-якої помилки державного органу повинен покладатися на саму державу, а помилки не можуть виправлятися за рахунок осіб, яких вони стосуються (див., серед інших джерел, *mutatis mutandis*, зазначене вище рішення у справі «Пінкова та Пінк проти Чеської Республіки», п. 58, а також рішення у справі «ґаші проти Хорватії», заява N 32457/05, п. 40, від 13 грудня 2007 року, та у справі «Трго проти Хорватії», заява N 35298/04, п. 67, від 11 червня 2009 року).

На думку суду, існування Державного акту на право постійного користування землею, який не відповідає вимогам законодавства, згідно якого у відповідача фактично не виникало право постійного користування землею, призводить до ситуації штучного, тобто неіснуючого у дійсності, накладення земельних ділянок Чабанівської селищної ради із земельними ділянками згідно Державного акту на право постійного користування землею.

Така ситуація зумовлює безпідставне та необґрунтоване обмеження в реалізації конституційних прав та інтересів воїнів-учасників АТО, в інтересах яких діє позивач, на отримання ними у власність земельних ділянок за рахунок фактично вільних площ Чабанівської селищної ради.

Обираючи спосіб захисту порушеного права, слід зважати й на його ефективність з точки зору статті 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

У пункті 145 рішення від 15 листопада 1996 року у справі Чахал проти Об'єднаного Королівства (*Chahal v. the United Kingdom*, (22414/93) [1996] ECHR 54) Європейський суд з прав людини зазначив, що згадана норма гарантує на

національному рівні ефективні правові засоби для здійснення прав і свобод, що передбачаються Конвенцією, незалежно від того, яким чином вони виражені в правовій системі тієї чи іншої країни.

Таким чином, суть цієї статті зводиться до вимоги надати заявникові такі міри правового захисту на національному рівні, що дозволили б компетентному державному органу розглядати по суті скарги на порушення положень Конвенції й надавати відповідний судовий захист, хоча держави - учасники Конвенції мають деяку свободу розсуду щодо того, яким чином вони забезпечують при цьому виконання своїх зобов'язань. Крім того, Суд указав на те, що за деяких обставин вимоги статті 13 Конвенції можуть забезпечуватися всією сукупністю засобів, що передбачаються національним правом.

Стаття 13 вимагає, щоб норми національного правового засобу стосувалися сутності небезпідставної заяви за Конвенцією та надавали відповідне відшкодування. Зміст зобов'язань за статтею 13 також залежить від характеру скарги заявника за Конвенцією. Тим не менше, засіб захисту, що вимагається згаданою статтею повинен бути ефективним як у законі, так і на практиці, зокрема, у тому сенсі, щоб його використання не було ускладнене діями або недоглядом органів влади відповідної держави (п. 75 рішення Європейського суду з прав людини у справі Афанасьєв проти України від 5 квітня 2005 року (заява № 38722/02).

Отже, ефективний засіб правового захисту у розумінні статті 13 Конвенції повинен забезпечити поновлення порушеного права і одержання особою бажаного результату; винесення рішень, які не призводять безпосередньо до змін в обсязі прав та забезпечення їх примусової реалізації, не відповідає розглядуваній міжнародній нормі.

Європейський суд з прав людини у рішенні від 13.01.2011 (остаточне) по справі «ЧУЙКІНА ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF CHUYKINA v. UKRAINE) (Заява N 28924/04) констатував: « 50. Суд нагадує, що процесуальні гарантії, викладені у статті 6 Конвенції, забезпечують кожному право звертатися до суду з позовом щодо своїх цивільних прав та обов'язків. Таким чином стаття 6 Конвенції втілює «право на суд», в якому право на доступ до суду, тобто право ініціювати в судах провадження з цивільних питань становить один з його аспектів (див. рішення від 21 лютого 1975 року у справі «Голдер проти Сполученого Королівства» (Golder v. the United Kingdom), пп. 28 - 36, Series A N 18). Крім того, порушення судового провадження саме по собі не задовольняє усіх вимог пункту 1 статті 6 Конвенції. Ціль Конвенції гарантувати права, які є практичними та ефективними, а не теоретичними або ілюзорними. Право на доступ до суду включає в себе не лише право ініціювати провадження, а й право отримати «вирішення» спору судом. Воно було б ілюзорним, якби національна правова система Договірної держави дозволяла особі подати до суду цивільний позов без гарантії того, що справу буде вирішено остаточним рішенням в судовому провадженні. Для пункту 1 статті 6 Конвенції було б неможливо детально описувати процесуальні гарантії, які надаються сторонам у судовому провадженні, яке є справедливим, публічним та швидким, не гарантувавши сторонам того, що їхні цивільні спори будуть остаточно вирішені (див. рішення у справах «Мултіплекс проти Хорватії» (Multiplex v. Croatia), заява N 58112/00, п. 45, від 10 липня 2003 року, та «Кутіч проти Хорватії» (Kutic v. Croatia), заява N 48778/99, п. 25, ECHR 2002-II)».

Відповідно до ч. 1 ст. 4 Господарського процесуального кодексу України право на звернення до господарського суду в установленому цим Кодексом порядку гарантується. Ніхто не може бути позбавлений права на розгляд його справи у господарському суді, до юрисдикції якого вона віднесена законом.

Згідно зі ст. 5 Господарського процесуального кодексу України, здійснюючи правосуддя, господарський суд захищає права та інтереси фізичних і юридичних осіб, державні та суспільні інтереси у спосіб, визначений законом

або договором. У випадку, якщо закон або договір не визначають ефективного способу захисту порушеного права чи інтересу особи, яка звернулася до суду, суд відповідно до викладеної в позові вимоги такої особи може визначити у своєму рішенні такий спосіб захисту, який не суперечить закону.

З огляду на ведені обставини, позивач в позові стверджує, що спірний Державний акт серії НОМЕР_1 від 30.12.2003 року не є підставою для набуття відповідачем права постійного користування на земельні ділянки, що входять до земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, і за рахунок яких учасникам позивача - воїна АТО можливо забезпечити надання земельних ділянок.

Відповідно, позивач вважає, що згідно зі спірним Державним актом на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 у відповідача не виникало речових прав на вищенаведені земельні ділянки, що входять до земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області. У зв'язку з чим, з огляду на зміст позовних вимог, позивач в позові фактично просить визнати незаконним та скасувати Державний акт на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 виданий Дослідному господарству «Новосілки» Інституту садівництва УААН, який зареєстровано в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 583 від 30 грудня 2003 року щодо спірних земель, що входять до земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, визнати, що у відповідача не виникало прав на наведені землі на підставі Державного акту серії НОМЕР_1 та припинити Дослідному господарству «Новосілки» Інституту садівництва УААН право постійного користування згідно Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 щодо земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області.

З огляду на встановлені в ході розгляду спору ознаки невідповідності Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, виданого Дослідному господарству «Новосілки» Інституту садівництва УААН вимогам законодавства, суд дійшов висновку, що відповідний Державний акт не засвідчує виникнення у відповідача права постійного користування спірними землями, що входять до земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області. В решті земель за Державним актом на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, відповідні обставини виходять за межі позовних вимог, тому дослідженню не підлягають.

Крім того, за відсутності документація із землеустрою, яка стала підставою для його видачі (проекту відведення земельної ділянки у постійне користування відповідачу, технічної документації зі складання державного акту на право постійного користування землею), та недовіри спірного Державного акту, не можливо встановити межі земельних ділянок, які передавались за Розпорядженням Києво-Святошинської РДА від 26.12.2003 року № 565, тому відсутні підстави стверджувати, що відповідне Розпорядження РДА стосувалось спірних земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області.

Крім того, відповідні земельні ділянки, що входять до земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, фактично вільні від використання будь-ким і наведеною в Державному акті особою. На спірних землях відсутнє нерухоме майно, яке перебуває на балансі та входить до майнового комплексу Національної академії наук України. Наведені обставини в сукупності дають підстави для висновку, що земельні ділянки Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, про які йде мова в позові, не входять до обсягу землекористування за Державним актом на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, тому відсутні підстави для обліку відповідних земель Чабанівської селищної

ради Києво-Святошинського району Київської області, як таких, що перебувають в постійному користуванні відповідача - Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН.

Однак, як вбачається з пояснень Чабанівської селищної ради та наданих нею відповідей учасникам АТО, остання вважає, що позбавлена права розпорядження землями, які знаходяться в межах Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, оскільки такі землі обліковуються на праві постійного користування Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН на підставі Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, виданого в 2003 році. Пунктом 1.3. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 17.05.2011 року № 6 «Про деякі питання практики розгляду справ у спорах, що виникають із земельних відносин» визначено, що у порядку господарського судочинства вирішенню підлягають такі категорії спорів, засновані на положеннях статті 319 ЦК України, глав 27, 29, 33, 34 ЦК України та глави 15 ГК України, розділів III - V ЗК України, зокрема, щодо набуття, здійснення та припинення прав юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців, територіальних громад та держави на земельні ділянки (крім спорів, передбачених частиною першою статті 16 Закону України «Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності»); пов'язані із захистом права на земельні ділянки (в тому числі відновлення порушеного права третьої особи, яка на підставі рішень державних органів або органів місцевого самоврядування претендує на спірну земельну ділянку); про визнання незаконними рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з питань передачі земельних ділянок у власність чи надання їх у користування, припинення права власності на земельні ділянки, вилучення цих ділянок з користування і про зобов'язання названих органів залежно від характеру спору виконати певні дії, як цього вимагають приписи чинного законодавства; інші спори, пов'язані з правами і охоронюваними законом інтересами суб'єктів господарювання та інших юридичних осіб на земельні ділянки.

З огляду на зміст п. 2.3. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 17.05.2011 року № 6 «Про деякі питання практики розгляду справ у спорах, що виникають із земельних відносин», Державні акти про право власності або право постійного користування на земельну ділянку є документами, що посвідчують відповідне право і видаються на підставі рішень Кабінету Міністрів України, обласних, районних, Київської і Севастопольської міських, селищних, сільських рад, Ради Міністрів Автономної Республіки Крим, обласної, районної, Київської і Севастопольської міських державних адміністрацій.

У спорах, пов'язаних з правом власності або постійного користування земельними ділянками, недійсними можуть визнаватися як зазначені рішення, на підставі яких видано відповідні державні акти, так і самі акти про право власності чи постійного користування.

Разом з тим господарським судам слід враховувати, що право, посвідчене державними актами, є похідним від відповідного рішення органу державної влади чи органу місцевого самоврядування про передачу земельної ділянки у власність чи в користування, а тому з огляду на приписи частини першої статті 16 ЦК України та статті 152 ЗК України захист прав осіб на земельні ділянки не може здійснюватися лише шляхом визнання відповідного державного акта недійсним, якщо рішення, на підставі якого видано цей державний акт, не визнано недійсним у встановленому порядку.

Однак, з огляду на встановлені судом в ході розгляду спору ознаки невідповідності Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1 вимогам законодавства, за відсутності документація із

землеустрою, яка стала підставою для його видачі (проекту відведення земельної ділянки у постійне користування відповідачу, технічної документації зі складання державного акту на право постійного користування землею), не можливо встановити, що спірний Державний акт, як оскаржуваний правовстановчий документ, відповідає обсягу землекористування, визначеного Розпорядженням Києво-Святошинської РДА від 26.12.2003 року № 565.

У зв'язку з чим, враховуючи невизначеність обсягів землекористування за спірним Державним актом, питання законності Розпорядженням Києво-Святошинської РДА від 26.12.2003 року № 565 не є предметом спору і не підлягає дослідженню.

Відповідно до статті 10 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» сільські, селищні, міські ради є органами місцевого самоврядування, що представляють відповідні територіальні громади та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені Конституцією України, цим та іншими законами.

Згідно із частиною першою статті 21 Цивільного кодексу України суд визнає незаконним та скасовує правовий акт індивідуальної дії, виданий органом державної влади, органом влади Автономної Республіки Крим або органом місцевого самоврядування, якщо він суперечить актам цивільного законодавства і порушує цивільні права або інтереси.

У зв'язку з відсутністю підстав для віднесення земель, які знаходяться в межах Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, до складу земель, на які посвідчено право постійного користування Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН на підставі Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, відповідний Державний акт в частині земель, які знаходяться в межах Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області підлягає визнанню недійсним, оскільки не засвідчує виникнення у відповідача права постійного користування на наведені землі, відповідно, посвідчене спірним Державним актом право постійного користування Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН на землі Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області, підлягає припиненню.

З урахуванням встановлених під час розгляду обставин справи, задоволення позовних на переконання суду є дотриманням судом гарантій прав та інтересів осіб воїнів-учасників АТО, в інтересах яких виступає позивач, та є ефективним та практичним способом захисту порушених прав воїнів-учасників АТО, які мають першочергове право на отримання земельних ділянок у власність.

З огляду на викладене позовні вимоги підлягають задоволенню в повному обсязі в межах предмету спору, зокрема, шляхом визнання незаконним та скасування Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, виданого Дослідному господарству «Новосілки» Інституту садівництва УААН, який зареєстровано в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 583 від 30 грудня 2003 року в частині, що стосується земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області; визнання відсутнім речового право на земельну ділянку - права постійного користування землею у Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН (Державного підприємства «Дослідне господарство «Новосілки» Інституту садівництва Національної академії аграрних наук України», код ЄДРПОУ [32342995](#)) згідно Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, зареєстрованого в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 583 від 30 грудня 2003 року, щодо земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області; припинення посвідченого Державним актом на право постійного

користування землею серії НОМЕР_2 права постійного користування Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН на землі Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області. Як визначено ст. 73 Господарського процесуального кодексу України, доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

Відповідно до ст. 74 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень.

Згідно зі ст. 129 Господарського процесуального кодексу України понесені позивачем судові витрати по сплаті судового збору за три вимоги немайнового характеру підлягають відшкодуванню за рахунок відповідача. Керуючись ст. ст. 73, 74, 129, 233, 236-241 Господарського процесуального кодексу України, господарський суд

ВИРІШИВ:

1. Позовні вимоги Громадської організації «Воїнів учасників Антитерористичної операції смт. Чабани та с. Новосілки» до Державного підприємства «Дослідне господарство «Новосілки» Інституту садівництва Національної академії аграрних наук України» за участю третьої особи без самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області про визнання недійсним та скасування державного акту задовольнити повністю.
2. Визнати незаконним та скасувати Державний акт на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, виданий Дослідному господарству «Новосілки» Інституту садівництва УААН, який зареєстровано в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 583 від 30 грудня 2003 року щодо земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області.
3. Визнати відсутнім речове право на земельну ділянку - право постійного користування землею у Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН (Державного підприємства «Дослідне господарство «Новосілки» Інституту садівництва Національної академії аграрних наук України», код ЄДРПОУ [32342995](#)) згідно Державного акту на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, зареєстрованого в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 583 від 30 грудня 2003 року, щодо земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області.
4. Припинити посвідчене Державним актом на право постійного користування землею серії НОМЕР_1, зареєстрованим в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 583 від 30 грудня 2003 року право постійного користування Дослідного господарства «Новосілки» Інституту садівництва УААН щодо земель Чабанівської селищної ради Києво-Святошинського району Київської області.
5. Стягнути з Державного підприємства «Дослідне господарство «Новосілки» Інституту садівництва Національної академії аграрних наук України» (03027, Київська обл., Києво-Святошинський р-н, с. Новосілки, вул. Озерна, 20, код ЄДРПОУ [32342995](#)) на користь Громадської організації «Воїнів учасників Антитерористичної операції смт. Чабани та с. Новосілки» (08162, Київська обл., Києво-Святошинський р-н, смт. Чабани, вул. Машинобудівників, 4, кв. 52, код ЄДРПОУ [43044596](#)) 5763 грн. витрат по сплаті судового збору.
6. Наказ видати після набрання судовим рішенням законної сили.

Рішення набирає законної сили в порядку, встановленому ст. 241

Господарського процесуального кодексу України та може бути оскаржено в апеляційному порядку протягом 20 днів з дня складення повного судового

рішення, шляхом подання апеляційної скарги відповідно до ст. ст. 256-257
Господарського процесуального кодексу України з врахуванням п. 17.5
розділу XI Господарського процесуального кодексу України.

Повне рішення складено: 20.08.2019 року

Суддя А.Ю. Кошик

© YouControl. All rights reserved

КИЄВ^VЛАСТЬ